

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Beati P. Philippi Nerii Florentini. Congregationis
Oratorii Fvndatoris**

Gallonio, Antonio

Mogvntiæ, 1602

Nicolaus Lilius animam agens à Philippo mirabiliter adiuuatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43172

*Nicolaus Lilius animam agens à Philippo
mirabiliter adiuuatur.*

Nicolaus Lilius nostrę Congregationis sacerdos, vir cum multis virtutibus excellens, tum maximè sui despicientia, periculosè ægrotabat, tantaque apparebat vis morbi, ut mors instaret; visebat eum assiduè Philippus, cui ob singulares virtutes carus admodum erat, atque ad pugnam contra diabolicas infestationes incitabat. Accidit autem aliquando, ut cum ille supremis appropinquaret, ab aduersario varijs modis impugnari cœperit; id autem hac occasione ad nostram permanauit notitiam. Sacrum faciebat Philippus in priuato facello, cum Patribus cibum sumentibus strepitus super fornicem triclinij audiūtur (proximus erat is locus, & cubiculo, vbi æger iacebat, & facello, vbi Philippus salutares hostias diuinæ Maiestati immolabat) Ergo

dum

dum hi strepitus fiunt, ex Patribus aliqui tonare credunt; alij quas lapides per grandes maximi ponderis super tornicem triclinij summa vi traherentur, audiunt; strepitus ad singulorum aures haud peruenere: audiunt ex sacerdotibus Petrus Cöfelinus, & Prometheus Peregrinus; inter strepitus Philippus, qui pro argro tum precibus insistebat, ministros aduocat; Consolino, qui primus accesserat, ad Nicolaū, inquit, perge quātocius, ut quam primum quicquid de illo est, certum sciam: aduolat̄is confessim, eoque ubi venit, moribundum sacerdotem iunctis manibus, hilari, serenoque vultu dicentem reperit: gratias agam⁹ Domino Deo nostro, accessit, recessit, victus est. Quibus quidē verbis, quæ identidem repetebat, videbatur innuere se cum diabolo, cuius aspectum vitare nequuerat, dīmicantem, à Philippo mirabiliter adiutum eiusdemque opera ab illi⁹

furore

furore, minisque liberatum. Beato deinde Patri eum adeunti, hem Pater mi, dixit, quid quæso causæ fuit, quòd te hactenus non nouerim? cū morior, nunc qui homo sis, noscere incipio:

Cæterum de hoc, quoniam vir fuit spectatæ per plures annos in Congregatioue integratatis, aliqua digna, quæ mandentur literis, narrabimus.

Fuit hic præter cætera pietati ita deditus, vt vocatus à Deo nihil haberit antiquius, quam obliuisci populum suum, & domum patris sui. Propinquorum adeò oblitus erat, vt ne minimum quidem de illis cogitaret; hinc siebat, vt eoru literas è Gallia Romā allatas non modò non legeret; sed fasciculum etiam, vt erat ligatus, abijceret in ignem. Orationi deditus erat; obedientiā ita amabat, vt nemo magis; sui ipsius despiciētia excellebat.

In confessionibus audiendis mul-

tus,

tus, assiduusque; pietate in Deum, & caritate in proximum flagrabat; de se ipse demissè, abiectèq; sentiebat. Cœnobium B. Franciscæ Romanæ omni ferè tempore dulciter, ac sine querela rexit.

Diem obitus sui priusquam lectulo decumberet, præuidit, prædictis: morti proximus sacramentis Ecclesiæ munitus supremum diem maxima cum significatione pietatis expleuit eodem, quem diximus, anno nonagesimo primo. xvij Kal. Iulias.

Futura prænuntiat.

Totam rē
prater P.
Desideriū
S. Iannē
Comparo-
tum me-
dicum, duo
oculati te-
stes publico
testimonia
confirma-
runt.

HOc etiam anno. xj kal. Aug. P. Desiderius Consalus ordinis S. Dominici in grauem morbum incidit; morbum pestifera febris sequuta est, febri phrenisis accessit. Iacebat æger in lecto vi mali victus, & si medicis crederes, nulla spe salutis. Eo interim ad finem properante eu-

ocatur